



## NĚCO O ZÁZRACÍCH

Zkusili jste si někdy spočítat o kolika zázracích je psáno v Bibli? A o kolika se dočteme jenom v evangeliích. Tam jsou navíc soustředěny do velmi krátkého časového úseku. Jak k tomu tedy přijdeme my, že tehdy se v tomto směru tak hýřilo a v našem prostředí a v naší době se už zázraky nějak nekonají? Jenže, nekonají se opravdu? A máme vůbec jasno v tom, co to takový zázrak vlastně je?

Jazykovědec František Trávníček např. vysvětluje, že zázrak je „to co je za zrakem“. Nadpřirozený jev, div. To se ale zase dostáváme k dilematu, co ještě je přirozené a co už ne. A tak bychom se do toho mohli zamotávat stále dál a dál.

To, čeho lze nyní běžně dosáhnout za pomoci počítačů, televize, kosmické technologie a podobných novodobých vymožeností, by před sto lety pravděpodobně většina lidí považovala za nemožné, za pravý zázrak. Tedy stejně jako čas (jak nás o tom dostatečně názorně poučili klasici Werich s Horníčkem), tak i zázrak je vlastně pojem relativní. A relativní nejen v čase ale i svým obsahem a účinkem - pro někoho jsou zázrakem pouze vidící slepci a chodící chromí, či každodenní sběr many, jinému jako zázrak stačí úspěšně složená zkouška (před



*Zázračný rybolov*

kteřou se nějak nedostal k učení) nebo první realizované rande s vysněnou dívkou.

Nikdo z nás možnost zázraků nepopírá. Přesto jaksi podvědomě si ty zázraky třídíme na ty realizovatelné a na ty nemožné. Prostě „vocamcaď až pocamcaď“. Ještě tak jsme ochotni připustit Boží zásah někde na pozadí v podobě souběhu jinak zcela přirozených dějů patřičně zacílených v nějakém čase, do určitého místa a na konkrétní osobu. Natolik už nás tato doba prosákla svým pragmatismem, svou skepsí. Projevuje se to i v našich modlitbách. Pokud prosíme o něco, co náš rozum apriori odmítá, tak buď to vypustíme úplně a nebo to odříkáme tak nějak s podtextem: „Vždyť já, Pane Bože, vím, že takový nesmysl po Tobě ani nemůžu chtít“. Prostě nejsme schopni naplno a bez zadních vrátek tato přání předložit s plnou a bezvýhradnou důvěrou. Naučili jsme se používat více svůj rozum než své srdce. A proto také ve všech případných zápasech rozum (jako ten „trénovanější“) většinou vítězí.

Jak paradoxně potom na druhou stranu působí, kolikrát titíž „racionální“ lidé ve svých životech na zázraky spoléhají. Vezměte si jenom ty davy (i zásadových „ateistů“), kteří pravidelně křížkují svá „zaručená“ čísla do tiketů Sportky (při tom pravděpodobnost, že trefí ten svůj vysněný jackpot, se blíží parametrům pěší procházky po hladině hostivařské přehrady). A nebo kolik jich spoléhá, že z jejich dětí budou plnohodnotné osobnosti i bez příslušné péče, výchovy a příkladu, či že jejich tělesné schránky přečkají všechny zátěže dnešní doby i bez odpovídající „údržby“.

Bohu díky, že navzdory tomu všemu se zázraky stále dějí. A to i v naší farnosti. Leckterý z našich letošních maturantů o tom jistě ví své. Neminuly nás však ani ty zázraky z jaksi „nejvyšší kategorie“ – zázraky uzdravení. O těch však ať raději vyprávějí Ti, kterých se bezprostředně týkaly. Není ale třeba nutně cílit až takto vysoko. Přece už jenom ten fakt, že svou farnost můžeme a chceme vytvářet a že jsme k tomu obdařeni i knězem, se dnes nedá brát jako samozřejmost. A i řadě událostí, které jsme mohli v nedávných týdnech prožít, se nechá přiznat punc zázraku. Ať už to bylo třeba ono červnové putování „proti proudu času“ za o.Romualdem, tak nejnověji i prázdninové „divy“ v podobě farní dovolené či pokračování pěšího putování za sv.Jakubem. Viděno optikou dnešní doby není přece vůbec samozřejmé a „přirozené“, když se dá dohromady skupinka lidiček, kteří jsou ochotni se vzdát svého času, pohodlí i soukromí, aby mohli zkoušet více a zase jinak komunikovat mezi sebou i s Bohem. A to něco, co je sehnalo dohromady, to nebylo před očima – před zrakem. To se odehrálo někde uvnitř – „za zrakem“ (čímž byla naplněna i výše uvedená definice prof.Trávníčka). A jako u každého správného zázraku, tak i zde byla na počátku pouhá odvážná myšlenka, která se nám jevila tak fantastická, že až neuskutečnitelná. A ona si přesto našla cestu, jak se zrealizovat. A ti, kteří jí

svou vírou toto zhmotnění umožnili, byli královsky odměněni. V ještě větším rozsahu to platí, když vykroukneme jenom kousek za naše humna a podíváme se na nedávno otevřené komunitní centrum na Jižním Městě. I o něm se často mluví doslova jako o vymodleném zázraku. Jak asi už víte např. z minulého mimořádného čísla i na nás snad čeká zázrak podobného kalibru: řešení naší fary a bydlení duchovního správce. A i na nás „spoludivotvůrcích“ bude záležet, jak tento zázrak dopadne.

Prožíváme další advent – dobu přípravy na oslavu toho největšího zázraku lidských dějin – příchodu našeho Spasitele mezi nás. Využijme tedy tuto dobu i k přemýšlení nad tím, jak přestat jenom závidět Ježíšovým současníkům a zkusme zázraky zase naplno vpustit do našeho života a nebojím se napsat: i do našich plánů. Dopřejme si ten luxus a nebraňme se mu, když už nám ho naše víra nabízí.

A tučme !

A bude nám otevřeno.

*M.Nedoma*

---

## PROSBA O POMOC

### při doprovázení vozíčkáře Petra v neděli na bohoslužby.

Milé sestry a milí bratři v Kristu! Už nějakou dobu se účastní našich setkání s Pánem Ježíšem ve mši svaté i Petr Čálek, pokřtěný na letošní Velikonoce.

Vzhledem k Petrovu postižení a tím pro něho i problematickému přístupu k našemu kostelu, (kopec, nepřehledná zatáčka, u nejbližšího přechodu je několik schodů...) potřebuje Petr doprovod. Obracím se na Vás s prosbou o podílení se na jeho doprovázení. Jedná se o cestu z Veronského náměstí – (od prodejny Albert v Horních Měcholupech ke kostelu sv. Jakuba v Petrovicích) a zpět. Petr přijíždí na druhou mši v 10.30 - setkáváme se před jeho domem v 10 hodin a cesta nám trvá tak 20 - 25 minut. Bez naší pomoci nemá Petr možnost přijít do kostela a velmi přitom o bohoslužby stojí. Bylo by dobré, kdyby nás bylo několik a v doprovázení bychom se mohli střídat, ale pomocí bude i jednorázová akce. Zvažte prosím, zda byste se mohli k této službě připojit. Děkujeme!



*Patricia Jarešová*

tel.: 274 861 480  
mobil: 721 948 566  
mail: [patri@post.cz](mailto:patri@post.cz)



## ZAPLAŤPÁNBU...

...že už konečně tyto stránky držíte v rukou. Omlouvám se za toto poněkud nespisovné a s překročením třetího přikázání až hraničící zvolání v titulku, ale plně vyjadřuje mohutnost redaktorské úlevy nad tím, že po sérii různých okolnostmi vynucených dotazníků, mimořádných čísel a zvláštních příloh můžeme zase jednou se správnou mírou načepovat „plnotučné“ číslo. Lastura se tak neplánovaně stala (snad jen dočasně) „půlročenkou“, ale věřím, že alespoň většina z vás pochopila, že technicko-investiční problémy, které naše farnost aktuálně řeší, vyžadují situaci odpovídající nasazení a pružnou a rychlou reakci. A že tedy i farní zpravodaj by měl v tomto směru především plnit svou informační funkci. O řešení technických i stavebních problémů kolem kostela i fary vás samozřejmě budeme průběžně a v odpovídajícím rozsahu informovat i nadále a ani toto číslo není v tomto směru výjimkou. Především však na těchto stránkách chceme (pozdě ale přece) splatit dluh našim obětavým přispěvatelům a jejich prázdninovým svědectvím. Byla by přece věčná škoda nechat tyto vlastně 2x vypocené prožitky ladem. Budeme tedy v tomto čísle zase trochu putovat proti proudu času. Snad vás tedy četba těchto řádek plných tepla z letního slunce i z vřelosti sdílených duchovních prožitků na chvíli zahřeje i uprostřed těchto sychravých zimních dnů. A přestože nemůžeme konkurovat agresivní záplavě barevných katalogů četných cestovních kanceláří, tak třeba právě zde objevíte tu pravou inspiraci pro svou vlastní příští dovolenou. A nebo aspoň pro adventní rozjímání.

Mirek N.



„... i tak je tato Lastura parádně „zcestovalá“. Zajela si až na Slovácko, kde jsme ji v družném a dělném kruhu farních dovolenkářů hezky poskládali a zkompletovali. Takže pokud při listování tímto číslem ucítíte třeba vůni zdejšího skvělého vína, nebude to náhoda.“

Tak bylo psáno v redakčním okénku čísla 12 a na přiloženém obrázku můžete vidět, že se tak opravdu stalo.

„Sloupy Lastury“ – aneb pohled pro změnu do kuchyně tohoto čísla.

Když mi 11.11. na farním setkání U Čouků (podrobněji se mu budeme věnovat v příštím čísle) o. František s Pavlínou věnovali (údajně pro posílení na další redakční práci) párek voňavých klobásek a jednu tajemnou plechovku, ve které se skrýval energetický nápoj, asi netušili, jak brzy obé vezme za své. A to jsem ještě dotyčné plechovce musel pořídit několik dalších sestřiček, aby toto číslo vůbec bylo dokončeno. Napodobovat ovšem důrazně nedoporučuji ! J

MN

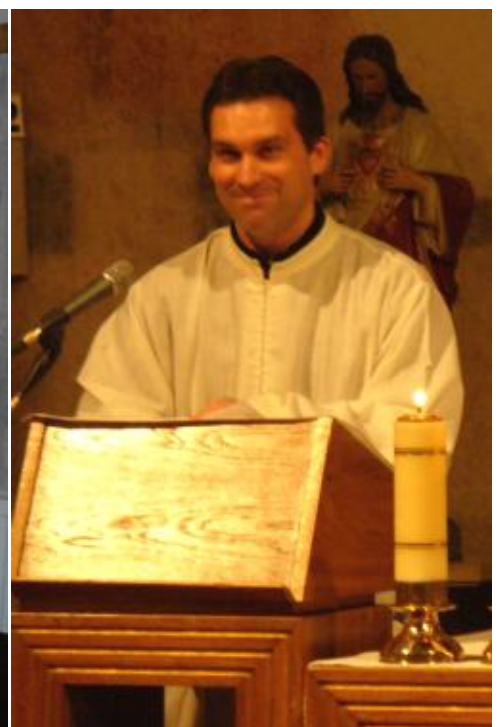


## 24.11. - setkání s br. Janem Roškotou

Většina z vás dostává tuto Lasturu do rukou den poté, co br. Jenda Roškota na slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie, v sobotu 8.12 v kostele sv. Leopolda (u Milosrdných bratří) v Brně prožil svou obláčku (přijetí do noviciátu). Dva týdny před touto událostí zavítal mezi nás a mohli jsme tak vděčně využít možnosti prožít s ním aspoň několik příjemných chvil na faře i při mši sv.

Pamatujme na Jendu i na jeho poslání nadále ve svých modlitbách.

MN



# „153“

## ANEB: CO ZNAMENÁ TENHLE VARIABILNÍ SYMBOL.

Není to číslo žádné záchranné nebo policejní linky, pochází z Bible. S bezvadným nápadem dát našemu „podkontu“ na farní centrum to číslo 153 přišla na schůzi pastorační rady paní Riedlbauchová. Hned jsem věděl, že to je to pravé. Výsledek zázračného rybolovu. A lovit lidi místo ryb, to je přece i náš úkol, že? Dělat to podle Božího vedení, Jeho slova, to je jediný smysluplný postup. Dokud se učedníci (apoštolové včetně našeho sv. Jakuba Zebedeova s jeho bratrem Janem) řídili jen svými znalostmi a schopnostmi, jejich rybolov byl k ničemu. Poměr výsledků před a po setkání se Vzkříšeným je úžasný. **0:153.**

*Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiádkého moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: "Půjdu lovit ryby." Odpověděli mu: "I my půjdeme s tebou." Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: "Dítky, nemáte něco k jídlu?" Odpověděli mu: "Nemáme." On jim řekl: "Hod'te síť na pravou stranu lodi, a najdete." Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb.*

*Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: "Pán je to!" Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty - byl totiž oblečen jen nalahko - a skočil do moře. Ostatní učedníci došli s lodí - nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami. Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: "Přineste několik ryb, které jste právě chytily." Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, **bylo jich stotřiapadesát.** A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: "Pojďte snídat!" Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: "Kdo jsi?" Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání (Jan 21, 1-14).*



Věřím, že i v životě našeho „apoštolsko-rybářského společenství“ je podstatné, abychom se živě setkávali s živým Pánem, abychom se dozvídali, kde a jak hodit sítě, navnadit, vylovit, co udělat s úlovkem. Nakonec, když budeme pokračovat v četbě navazujících veršů poslední (21.) kapitoly Janova evangelia, i další směřování je naznačeno: po rybolovu (misii) navazuje dlouhodobá duchovní péče (pastorace). Po snídani (měli rybu, nevím, jestli bych měl po ránu chuť) se Ježíš třikrát ptá Petra: „Miluješ mě?“ a pak mu dává nejvyšší pastýřský úřad: „Pas moje ovce“. Kdo Pána miluje, ten může lovit i pást.

Připravované **farní centrum** tedy má být jedním z prostředků lovu „ryb“ - v „našich“ farních vodách jich žije asi 18 000. Máme na Pánovo slovo uvěřit, že on chce naše sítě naplnit. A také zde připravit dlouhodobé přiměřené podmínky pro péči o náš ovčinec. Nepřestávejme se tedy modlit za to, abychom i v těchto věcech správně rozeznali a pochopili Boží záměr i cesty k jeho uskutečnění.

Príspevky do fondu na stavbu farního centra prosím směrujte na:  
**číslo účtu 188731509/0300, variabilní symbol 153.**

## **Co se v záležitosti farního bydlení a farního centra aktuálně děje a co se chystá?**

Vyhodnocení dotazníkové akce k 11.11.2007:

**PŘISLÍBENO NEBO JIŽ DAROVÁNO (35 dotazníků nebo dárců):**

pro rok 2007 .....	104 900 Kč
pro rok 2008 .....	114 000 Kč
pro roky 2009-13 (zde už je ve většině dotazníků prázdné nebo otazník)....	67 400 Kč
celkem za dotazníky .....	286 300 Kč
<b>MIMO RÁMEC DOTAŽNÍKŮ JE SLÍBENO JEŠTĚ .....</b>	<b>cca 150 000 Kč</b>
<b>CELKEM .....</b>	<b>cca 440 000 Kč</b>

V těchto dnech pracovníci Arcibiskupství pražského sjednávají nákup bytu 2+kk v petrovickém polyfunkčním domě (byl už uhrazen rezervační poplatek). Byt bude k dispozici pro ubytování místního duchovního až do doby, kdy bude zajištěno nové bydlení ve farním centru.

Hlavní ekonom Arcibiskupství pražského (AP) velmi ocenil skutečnost, že za tak krátký čas se tolik farníků zmobilizovalo k takové velkorysosti,

K řešení dalšího postupu směrem k realizaci farního centra požádám generálního vikáře arcidiecéze o jmenování realizačního týmu, jehož členy by kromě jeho a mně měli být především odborníci z oblasti ekonomie/správy majetku a stavebnictví (z příslušných odborů AP - ti už mají zkušenosti s financováním a realizací podobných, i daleko větších investic, a také z naší farnosti).

V první fázi činnosti tohoto týmu bude nutné vytvořit přesné zadání projektu, dále bude třeba zahájit územní a stavební povolovací řízení. A už nyní je třeba začít pracovat na shánění finančních prostředků na pokrytí nákladů. Díky pozitivnímu přístupu AP je nyní možné všechny už darované i přislíbené prostředky koncentrovat a směřovat k realizaci samotného farního centra. Příspěvky farníků se budou sbírat do účelově vázaného fondu (č.ú.188731509/0300, VS 153), který bude součástí „vícezdrojového financování“ projektu vedle darů sponzorů a grantů, s jejichž získáváním pomohou i odborníci z AP. Ovšem i my sami rozvíňme své možnosti pro jejich získávání. Dále do rozpočtu můžeme očekávat příspěvek z tzv. svépomocného fondu arcidiecéze (do toho my, stejně jako ostatní farnosti, přispíváme 10% z kostelních sbírek).

Přímé příspěvky Vás farníků určitě signalizují Vaše ztotožnění s celým záměrem. Že o tuhle „lodku a síť“ společně stojíme. Ten signál je významný pro širší veřejnost, pro arcibiskupství i potenciální sponzory.

Děkuji Vám za dosavadní podporu

*Kristův a Váš kněz František*

## ČEŠI A SLOVÁCI V PROMĚNÁCH ČASU



Pana VÁCLAVA VAŠKA vám asi není třeba příliš představovat. V rámci tzv. třetích pátek přednášel 19. října 2007 již potřetí! Přesto si neodpustím jeho stručné představení: Václav Vaško se narodil ve smíšené, česko-slovenské rodině v roce 1921 ve Zvolenu. Po studiu na bratislavské Vysoké škole obchodní prošel celou řadu povolání, pracoval mimo jiné jako diplomat, dělník, horník či nakladatel. Za války byl vězněn gestapem, po komunistickém převratu sedm a půl roku komunisty. V roce 1968 spoluzakládal Dílo koncilové obnovy a krátce nato se stal vedoucím *Vydavatelství České katolické charity*. V r.1981 musel na zákrok ministerstva kultury odejít nedobrovolně do důchodu. Zároveň



začal psát kroniku komunisty umlčované církve „*Neumlčená*“. Její dva díly vyšly v r.1990 v katolickém nakladatelství *Zvon*, které založil a jehož se stal prvním ředitelem. Je autorem mnoha článků a odborných studií, z těch nejvýznamnějších připomeňme knihy zabývající se dějinami katolické církve v komunistickém Československu „*Dům na skále*“ či autobiografii „*Ne vším jsem byl rád*“.

Třetí říjnový pátek jsme se po 15 letech, jež uplynuly od vrcholících příprav rozdělení Československa, společně s panem Vaškem zamýšleli nad tématem *Češi a Slováci v proměnách času*. Účast v jídelně ZŠ Bellova byla veliká, téma přilákalo mnohé farníky. K tomu jistě přispěla i skutečnost, že řada z nich se na Slovensku narodila, mají slovenské předky nebo odtud pocházejí jejich partnerské protějšky.

Po nastínění tématu se pan Vaško rozhodl ve svém vyprávění, líčící vztah Čechů a Slováků, postupovat chronologicky a vrátil se z dramatických událostí let 1992/1993 na počátek 20. století. Základy společného soužití Čechů a Slováků klade V. Vaško do Velké Moravy, kde žili naši předci na přelomu 9.-10. století v jedné říši. Poté se jejich osudy rozešly: Češi měli mnohá století své království, i když od 16. století ovládané cizorodými Habsburky. Slováci vlastní stát neměli, pod názvem Horní Uhry byli součástí velkého Uherska v rámci rakousko-uherského mocnářství.



Devatenácté století emancipovalo národy střední Evropy a otevřelo jim cestu k tzv. národnímu probuzení, resp. obrození. Teprve v roce 1918 se opět setkali ve společném státě – Slováci se k novému Československému státu svobodně přihlásili tzv. Martinskou deklarací dne 30. října 1918, kterou m.j. podepsali i příští představitelé slovenské opozice A.Hlinka a J.Vojtaššák (pozdější biskup).

Pan Vaško vidí příčiny rozporů mezi Čechy a Slováky zejména v následujícím:

- v ideologii jednoho československého národa. V době zakládání republiky se snad dala zdůvodnit tím, že Slováci by se jinak stali po Němcích

početně až třetím národem ve státě. Pozdější lpění na této ideologii však už bylo politickou chybou. I Václav Vaško sám se jako mladý k myšlence čechoslovakizmu hlásil, avšak otec mu vysvětlil, že se jedná pouze o politický pojem a že z hlediska národní příslušnosti je buď Čechem nebo Slovákem.

- v náboženské rovině, kdy Slováci svojí upřímnou vírou „duchovně“ zastiňovali své daleko vlažnější bratry. Zde se pan Vaško pochvalně vyjádřil o slovenských evangelících, kteří také proto, že jejich liturgickou řečí byla čeština Kralické bible, měli k Čechům vřelejší vztah než mnozí katolíci.
- v ekonomické oblasti, kdy „chudší“ Slovensko bylo vážněji zasaženo světovou hospodářskou krizí roku 1929 než „bohatší“ Čechy a hůře se vyrovnávalo s jejími následky.

Václav Vaško si je vědom, že mezi našimi národy existují rozdíly. Čechy vnímá jako ty, kdo se cítili ve společném soužití nadřazení, zatímco Slováci trpěli komplexem malého národa pod vlivem Uher. Ludácké hnutí v čele s Andrejem Hlinkou ztělesňovalo za první republiky pozice autonomie, nikoliv separatizmu, jak se mnozí domnívají. Oddanost společnému státu dokázal Vaško na příkladu dvou mobilizací roku 1938, jichž se statečně a nadšeně účastnili rovněž slovenští muži.

Slovenský stát popsal přednášející jako oběť nacistického Německa. Vznikl z blahovůle Hitlera, nikoliv jako projev spontánní vůle slovenského lidu. Tím pan Vaško odmítl časté argumenty české strany, která ve vzniku Slovenského štátu spatřuje zradu a viní Slováky z rozbití společného státu. Vaško vnímá Slovenský stát sice jako autoritativní, ne však fašistický. Fašizující byla jeho radikální část představovaná Hlinkovou gardou (s Hlinkou však neměla kromě jména, jímž se zaštiťovala, nic společného) v čele s premiérem Bélou Tukou a ministrem vnitra Šaňo Machem. Tiso se svým okruhem „starých ludáků“ měli v úmyslu vybudovat stát podle sociálního učení církve podle encyklik *Rerum Novarum* (1891) a *Quadragesimo anno* (1931), což však ve spojení s nacistickou ideologií bylo neproveditelné.

Delší čas se Václav Vaško zastavil u osobnosti prezidenta Slovenské republiky a katolického kněze Jozefa Tisa. Podle Vaškova názoru byl Tiso jako hlava státu odpovědný za zločiny, kterých se Slovensko po boku Německa dopouštělo, jako byla válka či řešení „židovské otázky“, potlačování lidských práv a válečné zločiny při potlačování slovenského národního povstání. Soud nad Tisem byl však neobjektivní a soudce – komunista Igor Daxner – zaujatý. Polehčující okolnosti (Tisův boj s fašisty Tukou a Machem, jeho zákroky ve prospěch Židů, záchrana života vícerym účastníkům SNP) soud vůbec nebral v úvahu. Popravu

J. Tisa považuje přednášející za jednu z největších tragédií česko-slovenských vztahů a prezidenta ČSR Edvarda Beneše kritizoval za to, že neměl tolik státnické moudrosti, aby udělil Tisovi milost.

Jistým paradoxem je, že slovenští komunisté usilovali ještě za SNP o větší nezávislost na Čechách než luďáčtí autonomisté, které za první republiky tolik kritizovali. Někteří z komunistů byli dokonce proti obnově společného státu s Čechy a chtěli připojit Slovensko k SSSR a učinit tak z něj jednu ze sovětských republik. Když však komunisté v r.1946 celostátně vyhráli volby, přestože na Slovensku utrpěli zdrcující porážku, stali se slovenští soudruzi najednou největšími pragocentristy. To, že v těchto volbách zvítězili v Čechách komunisté, zatímco na Slovensku demokraté, vysvětloval přednášející odlišným politickým a kulturním vývojem obou národů a rovněž jinými zkušenostmi právě prožitých válečných let.

Spolupráce katolických Čechů a Slováků, uvedl V. Vaško, byla intenzívní zejména po roce 1948 a 1968. V roce 1968 se na politické scéně objevil Slovák Alexander Dubček, který se pokusil reformovat nereformovatelné. Bránily mu v tom především tři jejich tabu – socialismus, vedoucí úloha KSČ a láska k SSSR, kterou převážně i „osmašedesátníci“ už jen předstírali.

Tragédii obnovené republiky viděl p.Vaško především v tom, že se jí nepodařilo zacelit rány z šestiletého odděleného a rozdílného vývoje obou našich bratrských národů. Místo abychom se sbližovali, projevovala se stále více rozdílná historická zkušenost i různost našich národních mentalit. Ukázalo se to právě i v roce 1968, kdy Čechům šlo především o demokracii a Slovákům o federalizaci. Také Charta 77 zůstala na Slovensku téměř bez odezvy.

Svoji přednášku uzavřel publicista Vaško stručným shrnutím událostí 90. let. Desetiletí komunismu poznamenaly negativně jak Čechy, tak Slováky. Rostly separatistické snahy živené jak domácími slovenskými postkomunisty, tak i slovenským luďáckým exilem. Parlament pro neustálá veta mečiarovců přestal být usnášeníschopný. Rozdělení Československa na přelomu let 1992/1993 považuje V.Vaško za bolestné, ale nezbytné řešení, jež ukončilo desítky let zbytečných konfliktů a třenic. Nově vzniklé státy Čechů a Slováků dokazují, že i po rozdělení federace jsou si naše národy nejbližší.

Po více než hodinové přednášce následovaly zajímavé dotazy účastníků, přičemž mnozí vzpomínali na společný stát a vlastní zážitky z minulých desetiletí. Značný potlesk potvrdil nejen pozitivní dojem posluchačů, ale i význam a důležitost tématu přednášky. Znamenal však rovněž, že pan Václav Vaško je v našem společenství milován a obdivován a že jeho třetí přednáška v Petrovicích jistě nebyla tou poslední.

*Marek Šmíd, Václav Vaško*

# COMPOSTELA JE ZASE O KOUSEK BLÍŽ

## ANEB ČTVERO + JEDNO OHLÉDNUTÍ ZA JEDNÍM PUTOVÁNÍM

Ve dnech 23.-29.července zdolal speciální expediční oddíl (převážně) našich farníků už druhou etapu putování k hrobu sv. Jakuba do Santiaga de Compostela.

Lastuře se zadařilo od čtyř přímých účastníků vylákat jejich autentické vyprávění a tak se nám sešel velice pestrý materiál, který se sice v řadě momentů (především těch nejsilnějších) pochopitelně překrývá, ale zároveň podtrhává individuální úhel pohledu každého z autorů. V koláži, kterou jsem si dovilil (a snad se za to mí subdodavatelé nebudou na mě hněvat) z příspěvků sestavit, se rýsuje zřetelná dělící čára mezi akčně-humorným vyprávěním (zde redakčně spojeném do jakéhosi dialogu) obou mladých mužů a dívčím spíše meditativně posazeným vzpomínáním. A teď už vpřed po stopách poutníků.

*Mirek Nedoma*

**JIRKA:** 23.července jsme vyrazili ze Zbraslavi. Z počátku nás bylo šest. Martina Trnková, Maruška Štefková, Maruška Michalcová, pater František, Filip Jareš a já.



Hned první den jsme urazili pořádný kus cesty. Mohlo to být zhruba 35km. To byla však příjemná procházka oproti tomu, co nás čekalo večer. Nejdříve jsme hledali jakousi vyhlídku, která měla být vzdálena pouhých 150m, ovšem po každých 150 metrech lesem, ve kterém už skoro nebylo vidět, přibýlo dalších 150m. Definoval bych to pojmem: 150m periodických. Nakonec jsme se vzdali vidiny vyhlídky a rozhodli se utábořit. Jen jsme vybalili spacáky a během chvíle jsme spali. Spánek trval asi půl hodiny a pak začalo pršet. Neměli jsme sebou stany a ani

j jsme si nepostavili žádný přístřešek, takže nám celou noc teklo do spacáků. Lepší vodní radovánky člověk nezažije ani v aquaparku.

Ráno jsme byli již okolo půl sedmé na nohou. Normálně by mne asi ani nenapadlo vstávat takhle brzy, ale nastal čas vypustit vanu a udělat zní znovu spacák. Brzy jsme se vydali na další cestu. Během ní jsme také dosoušeli mokré věci. Večer jsme dorazili do Příbrami, kde nám poskytli ubytování na místní faře, a jak už to na takových mezifarních sešlostech bývá, dostali jsme tolik jídla, že k perníkochaloupkovské idylce scházela už jen ta ježibaba.

**FILIP:** Je středa ráno. Vstáváme. Zázemí příbramské fary nám přišlo k duhu. Spacáky promoklé po předchozí noci jsme všichni usušili ještě, než jsme šli spát, a tak se snad všichni cítíme docela odpočatí. V osm hodin nás čeká mše svatá v kostele sv. Jakuba. Na večerní mši jsme tu byli už včera a tak se v již známém prostředí cítíme jako doma. Po mši snídaně. Guláš, který zbyl ze včerejška (byli jsme velkolepě pohoštěni) je výborný.

Vyrážíme na cestu. Po městě nás ještě doprovodí pan farář, pater Jindřich Krink. Na jihu Příbrami ještě společně procházíme rekreačním areálem a za letním kinem se už musíme s naším laskavým průvodcem rozloučit. Nyní hledáme místo, kde se máme setkat s paní Populovou. Na konci Příbrami u odbočky na Žežice potkáváme jejího manžela, paní Populová nikde. Nakonec se ale setkáme.



*...a za letním kinem se už musíme s naším laskavým průvodcem rozloučit.*

Paní Populová je vozíčkářka, která nás oslovila včera po večerní mši. Nabídla se, že nás na naší dnešní cestě kousek doprovodí a tak jsme rádi, že máme společnost. Po cestě si s ní povídáme a ona nám vypráví třeba o tom, jaké to je, když s vozíkem v zimě uvízne uprostřed blátivé polní cesty.

Historiky o zážitcích s příslušníky Policie České Republiky při kterých se člověk může stejně dobře smát jako brečet možná slycháváme častěji, i když se zrovna třeba netýkají nakládání invalidního vozíku do policejního auta. Když nám ale paní Populová vypráví o svém zážitku z dětství, tuhne nám úsměv hned: Ve čtvrté třídě se prý odvážila nesouhlasit se soudružkou učitelkou, když jim nadšeně líčila báťušku Stalina v příliš růžových barvách. Ředitel školy jí potom ve své pracovně přerazil o stůl obě ruce. Tatínek paní Populové si prý až do své smrti myslel, že si tak jeho dcerka ublížila na žebřinách při tělocviku...

Paní Populová nám nabídla zastávku v Památníku Vojna u Příbrami, což je částečně zrekonstruovaný tábor nucených prací a vězeňské zařízení pro politické vězně komunistického režimu. Dohodli jsme se, že se tam zastavíme, takže nakonec společně s paní Populovou absolvujeme zkrácenou prohlídku (více na <http://www.muzeum-pribram.cz/exhmpb/expvp/expvp.html>). Potom už se loučíme i s paní Populovou a vydáváme se na další cestu, která vede po modré turistické značce přes Kamennou, Tochovice, Horčápsko a kopec Vinice až do Březnice.

Naše cesta je vroubena řadou zastávek, které nám slouží nejen k načerpání sil a doplnění energie, ale i k povznesení ducha. Někteří účastníci si ovšem toto povznášení představují po svém a tak většina trpí (*autor trochu přehání – pozn.redakce*), když se



v obci Horčápsko zastavujeme u rozsáhlého pozemku zaplněného do posledního místečka zašlými Pragovkami, Moskviči, Žigulíky, zemědělskými stroji a vraky starých škodoväckých autobusů. Existují mezi námi totiž jedinci, kteří musí oblézt každý zrezivělý kombajn, který na svých cestách potkají. Ano, i já jsem si přišel na své...

Po večerním občerstvení v Březnici pokračujeme po drahenické silnici a za viaduktem odbočujeme na žlutou značku do Martinic. Za nimi mineme krásně opravený Simenský Mlýn s nádherně upraveným okolím a pilou u které je v podvečer ještě dost živo. Překročíme potok a za necelý kilometr nás čeká úžasná postel s (*pravými – pozn.red.*) nebesy.

**JIRKA:** Ve čtvrtek a v pátek jsme se s drobnými zastávkami na koupání aj. ubírali k Bavorovu, kde se k nám měli připojit Maruška Riedlbauchová a Miroslav Nedoma. Takto doplnění čerstvými silami jsme v sobotu dokulhali do Prachatic, kde nás na noc přijali na místní faře.

Ráno jsme s místními slavili nedělní mši svatou v tamním kostele sv. Jakuba. Pak už jsme vyrazili dostihovým tempem do Volar, abychom stihli vlak do Prahy. Po týdnu jsme opět použili jiného dopravního prostředku než je pěškobus.

Závěrem bych rád poděkoval všem, kdo se poutě zúčastnili. Byl to velice příjemný týden, ač jsme třeba cestou narazili na všelijaké útrapy. Dík patří i těm, kteří nám pomohli, ať už jídlem, poskytnutím noclehu, nebo modlitbou za naši pout'.

*Jiří Fischer a Filip Jareš*

Loni v létě jsem navštívila Santiago de Compostela, a když jsem se přihlašovala na zájezd, ještě jsem nevěděla o plánované svatojakubské pouti petrovické farnosti. Loňská zkušenost byla pro mě setkáním s něčím docela novým a mimo jiné jsem mohla zjistit, že pokud jsem měla vše zajištěné dopředu, za zády autobus a neměla ani jeden puchýř, něco podstatného tomu

chybělo. Míjela jsem poutníky, kteří měli v nohou stovky či tisíce kilometrů, obětovali svůj čas, energii, pustili se do nejistoty a uvnitř si nesli svoje tajemství, víru či pochybnosti. Symbol svatojakubské pouti a její skutečný a mnohadimenzionální charakter mě tehdy velmi oslovil. A tak jsem s radostí přijala možnost zúčastnit se letošní poutě s vámi.

Byl to opravdu moc pěkný a zajímavý týden. Cestu jsme začínali mší svatou v kostele sv. Jakuba na Zbraslavi, odkud nás vyprovázela slova pana P. Petra Kouteckého. Duchovně posílení a s obrazem svatého Jakuba v mysli, jsme vyšli vstříc brdským lesům...

Především, všichni poutníci byli moc fajn, a to je přece tak důležité! O dobrou náladu se postarali hlavně o. František, Filip a Jirka, ať už zpěvem či charakteristickým optimismem, neztrácející energii, což bylo, upřímně řečeno, záviděníhodné **J**. Byla jsem moc vděčná za věrné spolupoutnice Marušku Štefkovou a Marušku Michalcovou. A na konci týdne nás přijeli posílit Mirek Nedoma a Maruška Riedlbauchová.

Za velmi pěkný zážitek považuji navštívení farnosti v Příbrami, kde nás pan P. Jindřich Krink a sestry z farnosti velmi srdečně a přátelsky přijali a ještě nás dokonale pohostili. Zúčastnili jsme se večerní i ranní mše svaté. Paní Populové vděčíme za milé setkání s ní a také za to, že nás s osobním zaujetím provedla bývalým táborem nucených prací (a následně vězeňským zařízením pro politické vězně komunistického režimu), dnešním památníkem Vojna u Příbrami. Přípomínka utrpení nevinných lidí z relativně nedávných dějin měla pro mě velký smysl.

Zážitků bylo plno a není možné je všechny vtěsnat do jednoho článku. Každý den byl něčím zvláštní, cesty vedly rozmanitou krajinou, přes ty Čechy krásné...Poznávali jsme se navzájem, někdy překonávali obtíže, užívali si Boží svět. Předposlední den jsme došli přes Husinec (s rodným domkem M. Jana Husa) do Prachatic, kde jsme se od o. Františka dozvěděli, že odtud pochází významný světec 19. století, sv. Jan Nepomuk Neumann, který působil ve Spojených státech. Nedělní ranní mši v kostele sv. Jakuba sloužil otec František a před sebou jsme měli poslední (vnější) cíl – Volary na Šumavě.

Během cesty nám počasí přálo a nikomu se nic vážnějšího nestalo, až na to, co k pěší pouti patří - puchýře a podobné bolístky (v důsledku kterých byl způsob



mojí chůze poněkud nevhodný, přesto mě neposlali domů a byli na mě hodní!!!

J )

Po celý čas našeho putování jsme byli obklopeni krásnou přírodou a přímo v její náruči se setkávali se Stvořitelem. Obohacující bylo pro mě zakoušení svobody v oproštění od civilizace, pomoci bližních, úplně prostých radostí...ale také vlastní slabosti a zranitelnosti, ve které jsem se mohla bezprostředně vztahovat k Bohu. A tak věřím, že je důležité udělat možná nejistý krok určitým směrem, „být na cestě“, myslím také té duchovní, i když to není vždycky snadné.

Na závěr mě napadají slova z jedné písně „...to není jen tak samo sebou, to musel Někdo způsobit...“, že jsme se měli tak dobře, že jsme potkali tolik dobrých lidí...Děkuji za všechno Bohu, milým poutníkům, otci Františkovi, že pouť zorganizoval a vedl.

*Martina Trnková*

## **DOBRODRUŽSTVÍ BOŽÍ**

Na konec světa chodí zástupy poutníků už přes tisíc let, chodí za sv.Jakubem.

I já jsem měla v srdci touhu vydat se na tuto cestu. A když jsem se souhrou okolností letos v dubnu ocitla před kostelíkem v Petrovicích, nemohla jsem nejit...

V pondělí 23.7. se na osmou scházíme v kostele sv. Jakuba ve Zbraslavi na mši sv. a požehnání na cestu. Vyprovází nás P. Petr Koutecký a jeho sestra (od které jsme dostali dobré broskve) spolu s Mirkem.

Cesta začala. Nemám žádné konkrétní představy o průběhu pouti. Prožívám směs pocitů radosti, očekávání, vnitřního napětí a také trochu nejistoty...

Nesu v sobě všechny svoje blízké a i ty, kteří mě o to požádali. Také jejich i moje úmysly.

Putujeme jako společenství – František, Filip, Jirka, Maruška, Martina a já. V pátek 27.7. mezi večerem a půlnocí se k nám přidává Mirek a Maruška.

Je to společenství, kde se síly rozloží na dobré i zlé. Není-li jeden člověk zrovna ve formě, druzí doplní, co chybí. Nechybí nám humor a smích. Kromě legrace člověk i něco pochopí.

Každý den, společně s ostatními nebo i sama, jdu poháněna jakousi vnitřní silou.

A není to turistika. Je to čas milosti a setkání.

Setkáváme se s sebou samými, s lidmi a situacemi, které nám přichází do cesty. Zůstává mi v paměti záplava zeleně a prostory lesa, jimiž lze nekonečně dlouho kráčet a vymýtit z mysli vše zbytečné. Putování krajinou zapadajícího slunce, kde vše má jiný a nový rozměr, kde Bůh promlouvá a dává se poznat. Dlouhé teplé letní večery i noci, které mají své příběhy. Nebe poseté milióny hvězd. Rozhovory. Ticho a samota. Společenství.



Cesta je rozmanitá, někde je třeba prodrat se trním a zanechat trochu krve. Za odměnu následují ztichlá údolí. Náhle prší. Vykasat si kabát poutníka a jít. Člověk na své pouti začíná ztrácet to, co se mu původně zdálo nezbytné. Ocítá se v situaci dobrodruha, učí se zvládat překážky.

Nepamatuji si všechny jednotlivosti – jen nemohu nezmínit přívětivost a pohostinnost v Příbrami – P.Jindřicha Krinka a příbramských farníků. Otevřeně nás přijali a bohatě pohostili na faře i ve společenství. 24.7. v úterý večer a 25.7. ve středu ráno jsme společně slavili mši sv. v kostele sv.Jakuba. Ta druhá byla poutní. P. Jindřich se s námi potom vydal na část cesty. Dále také paní Populová, která jela tu svoji cestu na vozíku. Darovala nám duchovní i materiální bohatství. Společně jsme potom ještě navštívili bývalý zajatecký tábor a vězeňské zařízení pro politické vězně komunistického režimu Vojna.



Do Prachatic jsme došli v sobotu 28.7. navečer a byli jsme na mši sv. v kostele sv.Jakuba. Na základě naší předchozí domluvy hlasováním požádal František o přijetí. Na faře nám farář a kaplan poskytli přístřešek a zachránili nás tak před nočním deštěm. Díky Bohu.

V neděli 29.7. ráno se vydáváme po mši sv. na závěrečnou etapu. Ta letošní končí ve Volarech na vlakovém nádraží. A odtud příští rok zase dál...

Byli jsme odlišní a přesto stejní a i když vzdálení, jsme si blízcí. Jsme bohatí těmi druhými.

A zatímco putujeme divokým a nespoutaným krajem své duše, postupně získáváme sílu a krásu, propadáme se sami do sebe a noříme se do Boha.

*Marie Štefková*



---

A poslední páté ohlédnutí je ukázkou, co všechno je naše redakce ochotná podstoupit pro to, aby vám mohla přinést ty nejautentičtější informace a zážitky J .

Uvedené fotografie pocházejí z dílny Martiny Trnkové, Jiřího Fischera a Miroslava Nedomy

---

## JAK JSEM SE MÁLEM STAL JEDNÍM Z FARNÍKŮ V PETROVICÍCH (DOJMY Z FARNÍ DOVOLENÉ)

Vezmu to po pořádku, jak to bylo. Před několika lety se na Katolické teologické fakultě (KTF) sešla skupina studentů, kteří byli velice aktivní, měli všestranné zájmy a projevili snahu o to, aby byl na fakultě zaveden tělocvik, podobně jak to je téměř na všech fakultách a vysokých školách. To se podařilo, já jsem se shodou okolností dostal na KTF, kde od té doby učím tělesnou výchovu.

Mezi těmito aktivními studenty byl spolu s ostatními (Jenda, Kamil, Libor) i František Převrátíl a během let se mezi námi všemi vytvořily velmi úzké přátelské vztahy. Je to zvláštní pocit, když člověk vidí své kamarády od prvního ročníku, kdy na fakultu nastupují, sleduje jejich osobní i duchovní růst a když pak člověka pozvou na svou primiční mši svatou, je to neopakovatelný zážitek. Naše přátelství přetrvává a jak se zpívá v té písničce „Trvej, lásko, trvej a nepřestávej trvat... trvej do smrti nejdělsí“ a tak se zdá, že by to mohlo platit i v tomto případě. Je to pouto, které nás navzájem spojuje a je znamením vzájemné spolupráce.

Někdy v červnu mně František nabídl, jestli se nechci zúčastnit dovolené farníků z Petrovic. Byl jsem velice rád a tak jsme před začátkem dovolené po nedělní mši sv. v Petrovicích odjeli s Františkem a Jirkou Fischerem do Starých Hutí. Pro mě bylo také velice milé, že jsem se tam setkal se svým kamarádem Fr. Sadílkem, kterého znám od začátku jeho studia na KTF. Pokud jde o náplň dovolené, každý den byl svým způsobem originální a to podstatné pro mě bylo, že jsem objevil nové přátele a kamarády. Silným dojmem na mě zapůsobila



pouť na Velehradě a „dobrodružná“ cesta na Velehrad v kombinaci s dvěma osobními auty Fr. Sadílka a jeho kamaráda z františkánského řádu v Uherském Hradišti. Této pozornosti si velice vážím. Nezapomenutelným dojmem pak na mne zapůsobil večer ve vinném sklípku v Petrovicích u vinaře Vaška. Už dlouho jsem si tak nezaspíval, jako právě tam a pokud mi to zdraví dovolí, chtěl bych sklípek vinaře Vaška ještě někdy navštívit a to se studenty naší fakulty, aby viděli, s jakou láskou a naprosto nezištně může člověk pracovat, jakých výsledků lze dosáhnout a že odměnou za práci je radost, jakou může poskytnout ostatním. Je nutno ukázat lidem příklad, že Vašek není obchodník. Podával nám zcela zdarma ochutnávky velmi

drahých vín (víno ledové a víno slámové), aniž by zdůrazňoval jejich tržní cenu. Také nám nabídl, že kdybychom někdy ve vhodnou dobu přijeli, že nás provede svými vinicemi a seznámí nás s výrobou vína.

Pokud jde o další zážitky z dovolené, bylo by toho mnohem víc, například výlet na Buchlovský kámen, návštěva hradu Buchlov, nebo třeba i zpáteční cesta do Prahy autem, kdy jsme všichni skoro pořád spolu se Zbyškem zpívali.

Nejvíce si však vážím toho, že jsem poznal mnoho nových přátel, mezi které se budu rád vracet a tak si připadám, že jsem se skoro stal jedním z petrovických farníků.

*Karel Kozel*



Redakční doslov:

doc.PhDr. Karel Kozel, CSc. je 79-letý, stále aktivní pedagog tělesné výchovy, vyučující na Katolické teologické fakultě UK v Praze. Letos jste se s ním mohli např. setkat i na setkání mládeže v Klokotech, kde měl na starosti vodácký výcvik. A mezi mladé svou neutuchající vitalitou i optimismem bezesporu patří. Do povědomí naší farnosti razantně vstoupil už svou energickou přednáškou na 3. květnový pátek (viz obr.- jeden z mála, který se podařilo řádně zaostřit). A dovolujeme si zde stvrdit, že naším spolufarníkem se Karel nestal málem a jen o farní dovolené, ale (aspoň v duchovním smyslu) zcela a natrvalo .

 Kulturní komise Rady MČ Praha - Petrovice

 **Základní umělecká škola,**  
Praha 10-Hostivař,  
Trhanovské náměstí 8

Vás zve na provedení

**České mše/  
vánoční**

**Jakuba Jana Ryby**

*v provedení Hostivařského komorního orchestru ZUŠ,  
pěveckého sboru rodičů ZUŠ „RadHost“  
a pěveckého sboru „MaTa“*

**středa 19. prosince 2007 v 19.00 hod.**  
sál Střední polygrafické školy - Petrovice

Vstupné 30,-

**Z předvánoční nabídky petrovické kultury:**

v pátek 14. prosince 2007 od 19.00 hod.  
v sále Střední polygrafické školy,  
Praha-Petrovice:

**Koncert pěveckých sborů ZUŠ Hostivař  
pro děti z FOD Klokánek**

pro děti z Fondu ohrožených dětí Klokánek.  
Vstupné dobrovolné

ve středu 19. prosince 2007 v 19,00 hod.  
v sále Střední polygrafické školy,  
Praha-Petrovice.

**Česká mše vánoční J. J. Ryby**

v provedení Hostivařského komorního orchestru ZUŠ,  
pěveckého sboru rodičů ZUŠ Hostivař "RadHost"  
a pěveckého sboru "MaTa".  
Vstupné 30,- Kč.

ve čtvrtek 20. prosince 2007 od 17,00 hod

**Setkání pod vánočním stromem**

na prostranství za Střední polygrafickou školou

# PETROVICKÝ FARNÍ KALENDÁŘ DO VÁNOC 2007/08

- 10.12. - pondělí 19.30 „U Čouků“ – další lekce farních tanečních
- 11.12. - úterý 18.45 v kostele - 5.biblická hodina
- 15.12. - sobota - 15.30 kající bohoslužba a svátost smíření u více zpovědníků – pro dospělé **i děti!**  
- při mši sv. od 18.00 hromadné udělení svátosti **pomazání nemocných** (pro přihlášené) – **příprava v 17.45!**
- 18.12. - úterý 19.00 katechumenát dospělých
- 20.12. - 3.čtvrtek 16.00 schůzka společenství starších s P. J.Vyternou
- 21.12. - 3.pátek – 19.00 v kostele sv.Jakuba St. **program pro veřejnost s P. Juanem Provecho, OSA:** „Španělské vánoce“. Prožívání vánočních svátků ve své vlasti nám přiblíží augustiniánský kněz z kláštera u sv.Tomáše na Malé Straně, v současnosti též mluvčí České biskupské konference.
- 22.12. - sobota – 8.30 v kostele **předvánoční úklid**, přípravy
- 24.12. - pondělí dopoledne – poslední předvánoční přípravy v kostele

## Co se všechno ve farnosti děje:

- náboženská výchova dětí - ve středu od 16.30 v kostele a na faře
- setkání starších věkem, i když mladých duchem - 3. čtvrtek v měsíci v 16.00hod. - na faře
- setkání mládeže - ve čtvrtek po mši sv. na faře - povídání, rozjímání, hry, zpívání apod.- vše sobě i jiným pro radost
- schůzky prezidia Mariiny legie - v úterý v 19 hod. na faře  
(internetové stránky petrovického prezidia Panna Maria Ochránitelka najdete na <http://www.legiepetrovice.wz.cz> )
- agapé - 3. neděli - neformální setkání po druhé mši sv.- na faře nebo okolo ní
- zájemci o společenství - každou středu 18.30 mše sv. nebo bohoslužba slova, modlitba se zpěvem v kostele a setkání na faře k dalšímu programu

## Pravidelné bohoslužby:

Neděle: 9.00 a 10.30 hod.

Úterý, čtvrtek, pátek a sobota: 18.00 hod.

Středa:18.30, poté v kostele modlitba společenství a asi od 20.00 setkání na faře

LASTURA, č.14/2007, pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost u kostela sv.Jakuba Staršího,  
Edisonova 17/16, 109 00 Praha 10 - Petrovice

Kontakt na duchovního správce: tel: 222956361, GSM: 776252251, [prevrat@volny.cz](mailto:prevrat@volny.cz)

bankovní spojení: Poštovní spořitelna, Praha 4 – Háje, č.ú. 188731509/0300

Kontakt na redakci: [lastura@email.cz](mailto:lastura@email.cz) . Uzávěrka dalšího čísla: 18.12.2007.

Redakční rada tohoto čísla: P.M.F.Převrátíl, M.Nedoma

Poděkování všem přispěvatelům a Mgr.Jiřímu Vonešovi za poskytnutí grafiky sv.Jakuba.

Náklady na výrobu jednoho výtisku: 10.- Kč